

Publicerad 2013-09-20 00:32 av //Nikita

Jag har glömt hur man poesi-ar.

Det var en tid då mina tankar förevigades på papper,
förevigades i text, min längtan, min sorg och mitt klagoskri.
Jag hade något att skriva, något att berätta och visa.
Gränslös var min fantasi som ett vitt pappersark,
redo att bygga världar och historia.

Men jag har tappat allt det, som vatten genom såll,
orden faller förbi innan jag kan plocka de.
Oförmögen att sy ihop och förmedla något vackert och genuint.

Ändå sitter jag många gånger och försöker, hitta någon inspiration.
Någonting vackert, någonting sorgligt.
För sorgen var min största drivkraft, då.

Men jag har tagit mig ur det svarta hålet kallat depression,
sedan länge nu har jag byggt och konstruerat mig själv igen.
Limmat glasbitar och förstärkt dem med härdat stål.

Vad är det jag har förlorat? Vad har jag fått betala för att må bra?
Poesi är min eufori, vad det sannaste och vackraste jag någonsin skrivit.
Men de ord är nu lika värdelösa som min oförmåga.

Fortfarande har jag ensamheten, alltid ensamheten.
Som aldrig förr hemsöker den mig, för att jag är redo.
För att jag har läkt mitt brustna och kalla hjärta.
För att den är äntligen redo att acceptera någon ny.

Så nu sitter jag här, och i rå text,
försöker skapa något vackert.

För jag har ändå vunnit, jag har besegrat det svarta hål... kallat depression.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren //Nikita med Poeter.se id #25494 innehar upphovsrätten